

kjendte alle Afgjørelser af Indvalidebestyrelsen, men det er ikke Tilfældet. Det er kun de Afgjørelser af Bestyrelsen, som Vedkommende ikke er tilfreds med, der af ham kunne appelleres til Finansministeren, og det er forholdsvis faa. Det er vel ingenlunde i og for sig faa mellem den 1ste Januar og December Maanedes Udgang, men det er faa i Forhold til den store Mængde af Afgjørelser, Bestyrelsen træffer. Ogsaa deri har jeg troet at kunne se et indirekte Bevis for, at Bestyrelsens Afgjørelser ikke ere faa inhumane, som den ærede Ordfører troede at kunne udtale. Endnu skal jeg kun erindre om, at Loven af 1876 jo kun har virket paa et forholdsvis lille Tal af Indvalidebespørgsmaal, at altsaa den nuværende Invalidebestyrelse kun bærer Ansvar for et meget lille Tal af de Afgjørelser, der overhovedet ere trufne af Indvalidebestyrelsen. Dette forekommer mig at være en Grund mere til ikke allerede nu at ville søge at forbedre Loven af 1876, og, som sagt, jeg ser ikke rettere end, at Loven af 1876 ikke behøver nogen Forandring for at fyldestgøre, hvad de ærede Forespørgere have ønsket skulde opfyldes.

Ordføreren for Forespørgerne (Kjær): Det er ikke, fordi jeg vil lægge Hindringer veien for Andre, at jeg atter har begjært Ordet for en kort Bemærkning, men det er jo bedst, at man besvarer de Ting strax, som man finder det nødvendigt at besvare. Den høitærede Finansminister foreholdt mig atter Vanskeligheden ved at bedømme Invalidernes Svagthed og nævnte som Exempler Svimmelhed og Mandskygdom. Jeg tilstaar, at jeg ikke har nævnt bestemte Sygdomme, det er maaffe en Feil, jeg burde maaffe have gjort det i mit første Foredrag. De, hvem jeg nærmest sigtede til, som jeg har haat Lelighed til at iagttage i en længere Narrække, og det er jo hyppigst saadanne, der kan være Tale om, man saa nogenlunde kan spore Sygdommen hos fra det Tidspunkt, den er opstaaet, ere Gigtsvage eller Brystsyge; det er udelukkende saadanne Personer, jeg har tænkt paa, og som jeg har draget frem her. Jeg indrømmer saa gjerne, at de Tilfælde, den meget ærede Minister talte om, ere vanskelige at bedømme end dem, jeg her har nævnt, men af disse er der ikke faa. Som Svar paa min Anse med Hensyn til dem, der have mistet Arme eller Ben og gaa omkring og søge at røre Jolk til at give dem Noget foruden den Understøttelse, de faae som Invalider, fremhævede den meget ærede Minister, at de jo fik Invalideunderstøttelse, og det er fuldkommen sandt. Men vi, mine Medforespørgere og jeg, ere af den Mening — det er maaffe en Feil, at jeg ikke fremhævede det før, men saa gjør jeg det nu — at Understøttelserne gennemgaaende ere for lave for alle Invalider. Det er min Opfattelse, og jeg antager ogsaa det er mine Medforespørgeres, men i ethvert Fald

vil jeg altsaa sige for mit Vedkommende, at jeg er af den Mening. Følgelig ere Understøttelserne ogsaa for lave for de her omhandlede Invalider, saa at de selv maa se paa anden Maade at forstaae sig Noget til Livets Ophold, men jeg gjen tager nok engang, jeg holder ikke af at se Nogen, der har tilstaaet Arm eller Ben i Krigen, være nødt til at appellere til Folks Hjælp paa den Maade, som hidtil er sket. Deri staar min Opfattelse imod den høitærede Ministers, og jeg skulde feile meget, om ikke Alle i denne Sal for saa vidt dele Ansæelse med mig. Kun disse Bemærkninger har jeg troet det rigtigst nu at indstyre; mere tror jeg ikke der er, som nødvendig i Dieblisset trænger til Svar.

Sagb: Rigeoverfor Invaliderne staar jeg fuldstændig paa samme Standpunkt som den ærede Ordfører for Forespørgerne (Kjær). Jeg skal erkjende, at de have et uafviseligt Billighedskrav paa Staten i den Henseende, at man skal saavidt muligt bøde paa det tunge Tab, Krigen har paaført dem. Jeg gaar endogsaa det Skridt videre at paastaa, hvad den ærede Ordfører ikke vilde paastaa, at de have en Ret, thi i det Dieblis, vi gennem den almindelige Værnepligt have ærkjendt, at Fædrelandets Forsvar skal være en fælles Byrde for Alle, forekommer det mig, det er en ligefrem Følge deraf, at overfor dem, der ved at deltage i Krigen have lidt et usædvanligt stort Tab, paa hvem altsaa denne Byrde er kommen til at falde overordentlig tungt, er den Del af Statsborgerne, der er sluppen helbigere fra det, ligefrem forpligtet til at dele Byrden med hine. Men samtids med, at jeg saaledes i den Retning deler den ærede Ordførers Opfattelse overfor Invaliderne — og det ikke alene nu, thi jeg tør sige, at siden jeg første Gang tog Sæde i denne Sal, har deres Skjæbne aldrig nogeninde været paa Bane, uden at jeg saavidt muligt har paataalt deres Ret i den her omhandlede Retning — vil jeg dog sige, at det forekommer mig, at han er kommen til at se noget skævt paa Sagens Udførelse, saaledes som han har fremstillet den her idag. Man kan erkjende en Ret for utvivlsomt at være tilstede og dog til samme Tid ogsaa erkjende, at det er fuldstændig umuligt at gennemføre den med en saadan Ansigtighed, at, jeg vil ikke blot sige, Enhver føler sig tilfreds, thi det er umuligt i en saa utilsfreds Verden som den, vi naalig nu leve i, men endog blot saaledes, at Enhver har Grund til at føle sig tilfreds. Den evige Retfærdigheds umaalelige Dyd vil intet levende Menneffe, hverken Invalidebestyrelsen eller nogen Anden kunne naae, og det vil, selv med den allervarmeste og hjærligste Omsorg for Invaliderne, være fuldstændig umuligt at forhindre, at der kan være ganske enkelte Undtagelsesilfælde, hvor man maa sige, at det Menneffe egentlig burde være stillet noget gunstigere, end han er bleven stillet. Men